

срещу неговата сила и войска никаква хала не може да устои. Но ламята не се уплашила, войската му изпояла и избила, а той едвамъ успѣлъ да се отърве съ бѣгане. Това го само спасило, че билъ бързоногъ.

Тогава тръгналъ срещу ламята вториятъ царски синъ — Умний. Той поставилъ капани, устроилъ примки, на турялъ сладки ястия съ отрова, съ силна отрова. Но ламята му счупила капанитѣ, скжсала примкитѣ, сладкитѣ отровни ястия изяла, олизала се, кихнала малко и пакъ тръгнала по работата си.

Тогава изровили изъ земята Щурчо и му казали:

— Слушай, Щурчо, отъ твоитѣ грѣхове страдаме, и затова е тая люта хала дошла. Убий я, или царътъ ще заповѣда пакъ да те биемъ.

Щурчо противна дума не знаелъ — вдигналъ се срещу халата, стигналъ я въ полето, уловилъ я, стисналъ я малко за гушата и душата ѝ изскочила.

Тогава Щурчо тръгналъ да каже на баща си. Навсѣкжде по пѣтя го срѣщалъ народътъ и му правилъ голѣми почести. А нѣкои викали:

— Ти трѣбва да бждешъ нашъ царь!

Щурчо се усмихвалъ и казвалъ:

— Не искамъ, това не ми е работа.

И продължавалъ да расте и расте.

Чули братята му, какво народътъ говори, уплашили се, припнали при баща си и наклеветили брата си, че искалъ царь да стане.

Царътъ се разсърдилъ и заповѣдалъ да отсѣкатъ на Щурчо краката до колѣнетѣ и рѣцетѣ до лактитѣ и да го хвърлятъ на голото поле.

Легналъ осакатенъ Щурчо на голото поле и заплакалъ. Чула въ гроба лютата хала и отъ радостъ възкрѣснала. Пакъ тръгнала тя по села и градове, да гълта живи хора и добитъкъ.

Сега Щурчовитѣ братя и не мислили насрѣща ѝ да излизатъ.

— Нека Щурчо да я улови, — казали тѣ. — Той е кривъ, че първия пѣтъ не я е съвсемъ унищожилъ.

Щурчо полазилъ по земята, достигналъ ламята, хваналъ я съ зѣби за гърлото и я удушилъ. Освободилъ се народътъ и почналъ да говори: